

POSTANOWIENIE

28 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 28 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E.Z.

przeciwko H.W.

o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych,

na skutek skargi kasacyjnej E.Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 26 października 2022 r., I ACa 605/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

(K.G.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący E. Z. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, „(...) wskazującą jednoznacznie na uchybienia Sądu Apelacyjnego w Lublinie w przedmiocie podniesionych zarzutów.”. Zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny dopuścił się szeregu uchybień wobec dokonania wykładni oświadczeń woli wbrew jednoznacznym wnioskowi wynikającym z treści umowy; nie uwzględnił również przy rozpoznaniu sprawy prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Lublinie, stanowiącego zdarzenie, w związku z którym zobowiązanie nie może być egzekwowane.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oznacza ona, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała uznać, aby skarga kasacyjna była – w przyjętym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Sąd Apelacyjny nie pominął akcentowanego w skardze wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie – przeciwnie zwrócił uwagę – odnosząc się do zarzutów apelacji, że stwierdzona tym wyrokiem nieważność umowy nie odnosiła się do umowy pożyczki, a stosunek pożyczki, opisany w treści aktu notarialnego obejmującego jednocześnie umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie, pozostaje ważny w relacji między stronami. Zawarty we wniosku wywód skarżącego miał w zestawieniu z tym stanowiskiem wyłącznie polemiczny charakter i nie przekonywał o zasadności skargi, a tym bardziej o tym, by zaskarżony wyrok był nieprawidłowy w stopniu kwalifikowanym i widocznym już *prima vista*. Podkreślenia wymagało w tym kontekście, że wykazanie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. polega na sformułowaniu zwięzłego, jurydycznego wyводу, z którego jasno wynika, że zaskarżone orzeczenie jest dotknięte elementarną wadliwością. Wymaganiu temu nie czyni natomiast zadość samo stwierdzenie skarżącego, że w jego opinii taki stan ma miejsce.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie postępowania wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw kasacyjnych.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[wr]

[ms]